

RESSÒ DE LA PARAULA

Els diners i l'esperança

Tots estem d'acord que els diners tenen molt a veure amb l'esperança. Així ho afirmariem espontàniament. La prova n'és tot l'aparell que envolta el fenomen social que és la loteria. «Tocar la loteria» ve a ser sinònim d'una gran sort. Fem servir aquesta expressió per designar qualsevol esdeveniment que assegurí un futur de prosperitat i benestar.

Jesús no va dir res de la loteria, però sí que ens va prevenir de l'engany de pretendre assegurar el futur a base d'acumular diners. Ens va explicar aquella paràbola del pagès que va tenir una gran collita i es va preguntar, «*Què faré?... Eixamplaré els meus graners i emmagatzemaré el meu blat i els meus béns, per després gaudir de la vida*»; i no sabia, diu el text, que aquella mateixa nit li reclamarien l'ànima (cf. Lc 12,16-20).

Curiosament la pregunta que aquest personatge es fa a si mateix és la mateixa que formulen els oients de Joan Baptista després d'escoltar el seu anunci profètic: «*Què hem de fer?*». I la resposta del Baptista també fa al·lusió als diners: «*Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té... no exigui més tribut del que està establert... no extorsioneu a ningú...*» (cf. Lc 3,10-18). Perquè, en efecte, el diner té molt a veure amb l'esperança. La gran diferència entre el personatge de la paràbola i les paraules profètiques del Baptista és que els diners acumulats a la butxaca no assegurin el demà, només els diners, que es tenen en justícia i es donen, obren a l'esperança.

Aquests dies corren abundantment els diners. Els mitjans de comunicació ens informen de la despesa mitjana per habitant que suposaran les pro-

peres festes de Nadal. Són uns diners que surten de la butxaca i tornen al seu amo en forma de benefici: possessió d'alguna cosa, gaudi d'una experiència, ornamentació, etc. Quins diners sortiran de les nostres butxaques per contribuir gratuïtament a la vida i la felicitat de l'altre?

Resulta una enorme ironia que per als cristians el Nadal sigui precisament la festa de la pobresa de Déu. És a dir, de l'empobriment de Déu, conseqüència de la seva generositat. Perquè el Nadal, el naixement de Jesús entre nosaltres és la celebració de l'esdeveniment pel qual el Fill de Déu no va retenir per a si mateix la riquesa de la seva glòria, sinó que se'n va desprendre per donar-la a la humanitat.

Això forma part del nostre Credo. Però comprendre-ho i viure-ho profundament requereix haver experimentat, d'alguna manera, que la nostra generositat, portada fins a les seves últimes conseqüèn-

cies, ens rebaixa i humilia. Perquè és molt fàcil ser generós amb el necessitat «des del poder, des del propi status de riquesa i categoria social». Quan en realitat la veritable generositat iguala, eleva el qui és estimat i rebaixa el qui estima.

No entendrem el Nadal si interiorment no estem predisposats a viure això. És el que significa el crit del profeta: «*Prepareu el camí del Senyor... Que els turons s'abaixin i les fondalades s'elevin*» (cf. Is 40,3-4, citat a Lc 3,4-5).

Heus aquí que el diner pot enlairar-nos, però també pot ser vehicle d'abaixament. Tot depèn de si és guiat per l'amor a si mateix o per l'amor a l'altre. Per això, amb tota raó diem que el Nadal és la festa de la nostra glòria, la porta de la qual és la humilitat de Déu.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amor, el patiment i l'anhel (I)

Massa frivolitat embolcalla la més pura i intensa de les passions, la vertadera sal de la vida, el que mou secretament els fils de l'acció humana: l'amor. Els poetes més cursis de la humanitat l'han pintat com un carrinçló obrir i tancar d'ulls, com un ensucrat festeig amb final feliç; com una dansa compassada; però l'amor, quan ix del cor, és passió, patiment, anhel i sofriment; voluntat i donació.

Una estranya mescla d'oposats fa emergir del centre de la bèstia el bo i millor que hi ha en ella,

però també el seu pitjor costat. És ric i és pobre a la vegada. L'amor és anhel, un desig que no s'esgota, que sempre vol més; però, a la vegada, és font de donació.

L'amor obra meravelles dins de l'ésser humà, el fa capaç d'actes d'insospitada generositat i d'entrega, l'eleva al pla dels déus. Com més estima una persona, més s'oblida de si mateixa, més es descentra dels seus pensaments de tal manera que, en aquesta excursió de l'oblit, es reconeix en els altres formant part del seu destí i de la se-

va història. Com escriu John Rawls, estimar algú significa no solament preocupar-se pel que vol i pel que necessita, sinó reforçar el sentit del valor de la seva pròpia persona.

El qui estima només té una obsessió, el bé de la persona estimada. Vol donar-se a l'altre, per embellir la seva vida, per fer-li més agradable l'existència. Vol salvar-la de les hores de nit, de la intrusa malaltia i de dolor nocturn.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El dinero y la esperanza

Todos estamos de acuerdo en que el dinero tiene mucho que ver con la esperanza. Así lo afirmaríamos espontáneamente. Prueba de ello es todo el aparato que rodea el fenómeno social que es la lotería. «Tocar la lotería» viene a ser sinónimo de una gran suerte. Usamos esa expresión para designar cualquier evento que asegure un futuro de prosperidad y bienestar.

Jesús no dijo nada de la lotería, pero sí que nos previno del engaño de pretender asegurar el futuro a base de acumular dinero. Nos contó aquella parábola del labrador que tuvo una gran cosecha y se preguntó, «¿Qué haré?... Ensancharé mis graneros y almacenaré mi trigo y mis bienes, para después disfrutar de la vida»; y no sabía, dice el texto, que esa misma noche le iban a reclamar el alma (cf. Lc 12,16-20).

Curiosamente la pregunta que este personaje se hace a sí mismo es la misma que formulan los oyentes de Juan Bautista después de escuchar su anuncio profético: «¿Qué hemos de hacer?». Y la respuesta del Bautista también hace alusión al dinero: «el que tenga dos túnicas, que dé al que no tiene... no exijáis más tributo del que está establecido... no hagáis extorsión a nadie...» (Lc 3, 10-18). Porque, en efecto, el dinero tiene mucho que ver con la esperanza. La gran diferencia entre el personaje de la parábola y las palabras proféticas del Bautista es que el dinero acumulado en el bolsillo no asegura el mañana, sólo el dinero, que se tiene en justicia y se da, abre a la esperanza.

Estos días corre abundantemente el dinero. Los medios de comunicación nos informan del gasto medio por habitante que supondrán las próximas fiestas de Navidad. Es un dinero que sale del bolsillo y vuelve a su dueño en forma de beneficio: posesión de algo, disfrute de una experiencia, ornamentación, etc. ¿Qué dinero saldrá de nuestros bolsillos para contribuir gratuitamente a la vida y la felicidad del otro?

Resulta una enorme ironía que para los cristianos la Navidad sea precisamente la fiesta de la pobreza de Dios. Es decir, del empobrecimiento de Dios, consecuencia de su generosidad. Porque la Navidad, el nacimiento de Jesús entre nosotros es la celebración del acontecimiento por el cual el Hijo de Dios no retuvo para sí la riqueza de su gloria, sino que se desprendió de ella para darla a la humanidad.

Esto forma parte de nuestro Credo. Pero comprenderlo y vivirlo profundamente requiere haber experimentado, de alguna manera, que nuestra generosidad, llevada hasta sus últimas consecuencias, nos rebaja y humilla. Porque es muy fácil ser generoso con el necesitado «desde el poder, desde el propio status de riqueza y categoría social». Cuando en realidad la verdadera generosidad iguala, eleva al que es amado y rebaja al que ama.

No entenderemos la Navidad si interiormente no estamos predispuestos a vivir esto. Es lo que significa el grito del profeta: «Preparad el camino del Señor... Que las colinas se abajen y los collados se eleven» (Is 40,3-4, citado en Lc 3,4-5).

He aquí que el dinero puede encumbrarnos, pero también puede ser vehículo de abajamiento. Todo depende de si es guiado por el amor a sí mismo o por el amor al otro. Por eso, con toda razón decimos que la Navidad es la fiesta de nuestra gloria, cuya puerta es la humildad de Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

La Paraula, ben a prop de tothom

La Setmana de la Bíblia ha aplegat per tercer any un seguit d'iniciatives per donar centralitat a les Sagrades Escripures. El lema d'enguany, que era el verset del llibre del Deuteronomi «La Paraula és molt a prop teu» ha motivat les diverses activitats realitzades a Pallejà, Sant Feliu, Gavà, Vilafranca, etc. Heus ací algunes pinzellades d'aquestes dues últimes poblacions.

A la rectoria de la Parròquia de St. Pere de Gavà, el dilluns 26 de novembre, es va realitzar una celebració ecumènica de la Paraula, amb el lema d'aquest any: «La Paraula és molt a prop teu» (Dt 30,14) i fent la relació amb el text de Felip i l'eunuc (Ac 8,26-40).

Es va fer una pregària inicial dirigida pel pastor Miquel Garcia. La introducció al lema va ser una reflexió de Lluís Brull (evangèlic), després es van fer reflexions entorn dels textos bíblics i es van compartir experiències personals. Es va acabar amb una pregària final conduïda pel Mn. Xavier Artigas DP. Van assistir-hi persones de les esglésies evangèliques i catòliques, amb un clima molt acollidor que permet establir aquest diàleg ecumènic. Iniciatives com aquesta són una manera senzilla d'estudiar la Bíblia en grup, faciliten que cada persona pugui descobrir i experimentar Déu, i sobretot ens fan conscients que tots som seguidors de Jesucrist i tenim un lloc on poder compartir la fe.

Dimarts 27 de novembre es va fer a la basílica de Santa Maria una pregària-celebració a partir de la Paraula de Déu. L'acte va ser organitzat pel grup bíblic que es reuneix quinzenalment a la paròquia, i que durant aquest curs està estudiant el

Celebració ecumènica de la Paraula, a Gavà

La Paraula entronitzada a la capella del Santíssim, de la Basílica de Vilafranca

llibre del Gènesi. Unes 40 persones van fer-se presents a la capella del Santíssim, ambientada per a l'ocasió. La pregària va ser una *lectio divina* del text *Gènesi 37,17-27*, i va comptar amb moments de comentari, pregàries en veu alta, silenci, i també la pregària de diversos salms. Aprofitant aquest acte, es va inaugurar a la capella del Santíssim de la basílica un lloc de la Paraula, on restarà exposat el leccionari de cara al poble sempre que no hi hagi la celebració de l'Eucaristia.

50 anys i 300 sacerdots

La Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol continua amb les celebracions dels seus 50 anys de vida. Va ser el 18 de juny de 1968 quan es posava en marxa aquesta residència que acull

els preveres jubilats que no tenen on viure i que ha donat asil a més de 300 sacerdots. El passat 28 de novembre, els preveres de la residència ho van celebrar amb els bisbes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. A les 12 h van concelebrar l'Eucaristia, en la qual també van recordar els preveres traspasats a la Casa del Pare. Al posterior dinar de germanor es va sumar el bisbe Agustí que, tenint altres compromisos, va ser representat a l'eucaristia per Mn. Josep Maria Domingo, vicari general. En tots els moments s'apreciava l'ambient fraternal entre els residents, que han lliurat la seva vida al Crist i a l'Església, i la joia i agraïment a Déu per la crida rebuda i la resposta que han pogut donar-li.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

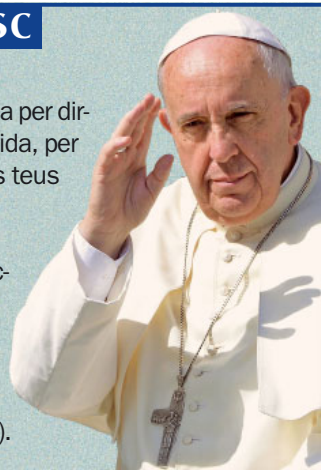

@Pontifex: «Jesús ens ha donat un programa simple per caminar cap a la santetat: el manament de l'amor a Déu i al nostre semblant» (27 de setembre).

@Pontifex: «La vida es torna més bonica quan descobrim que la nostra ànima només descansa en Déu» (28 de setembre).

@Pontifex: «El diumenge és el dia per dir-li a Déu: gràcies, Senyor, per la vida, per la teva misericòrdia, per tots els teus dons!» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Sota la teva protecció cerquem refugi, Santa Mare de Déu. No rebutgis les súpliques dels que estem en dificultat, ans lliura'ns de tot perill, oh Verge gloriosa i beneïda» (2 d'octubre).

Nou director de Càritas Diocesana de Sant Feliu

El passat 30 de novembre, el Sr. Ramon E. Carbonell i Pujol ha estat nomenat pel bisbe Agustí Cortés nou director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat.

Aquest nomenament té lloc, segons els Estatuts de Càritas Diocesana, en esgotar-se el període de cinc anys establert en el moment de la designació de l'anterior director. En aquest mateix consell extraordinari, el bisbe Agustí va renovar els càrrecs d'una part important dels membres del Consell i de la secretària general, Ana M. Rubio.

El Sr. Carbonell, nascut a Vilanova i la Geltrú el 1969, ha desenvolupat la seva tasca professional en l'àmbit de la gestió de centres educatius. Entre el 2009 i el 2011 va dur a terme tasques de cooperació en una escola en la segona província més pobre d'Argentina. Va ser coordinador de Càritas Interparroquial de Vilanova i

D'esquerra a dreta: Anna Rubio, Joan Torrents, Agustí Cortés, Ramon E. Carbonell

la Geltrú de gener de 2012 a octubre de 2016, en que es va incorporar a l'estructura professional de Càritas Diocesana com a responsable de

l'Àmbit de Desenvolupament Institucional, i ha estat conseller de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat des del mes de novembre de 2013.

Ramon E. Carbonell pren el relleu al Sr. Joan Torrents i Andreu, que ha estat director de Càritas Diocesana durant els seus primers cinc anys d'existència. Durant aquest període s'ha consolidat tota la feina que ja venia realitzant Càritas en el territori durant l'etapa anterior, com a part de Càritas Barcelona i, conjuntament amb les Càritas parroquials, s'ha treballat per desenvolupar i millorar l'atenció a les persones més necessitades de la diòcesi. En aquest sentit s'han creat nous programes i s'han posat en funcionament nous projectes relacionats amb l'atenció a les persones sense llar, la infància i l'adolescència, la inserció laboral o la nova empresa d'inserció «Brins d'oportunitats».

Nova Capella dels Màrtirs de la diòcesi a la Catedral

Dissabte 1 de desembre es va celebrar una eucaristia d'acció de gràcies pels màrtirs de la diòcesi beatificats a la Sagrada Família el passat 10 de novembre. Especialment, va ser ocasió d'acollir espiritualment els religiosos de Sant Pere ad Vincula i la comunitat educativa del col·legi Verge de la Salut, que conclouien així el 150è aniversari del traspàs del P. Carles Fissiaux.

En el marc d'aquesta celebració es va beneir la Capella dels Màrtirs de la Diòcesi de Sant Feliu, condicionada en una capella lateral del temple, com a memorial dels religiosos i laics de la diòcesi que en

els anys de tant trasbals de la guerra civil del 1936 van sofrir la mort martiral. Les restes de quatre religiosos de Sant Pere ad Vincula han estat dipositades en dues urnes, en un fòssar translúcid, al terra de la capella. «Van viure estimant i moren perdonant» és el lema que interpreta el sentit d'aquesta capella i de la beatificació. L'Església els declara «feliços» perquè han seguit les petjades del Crist. Ells ja gaudeixen de l'eterna benaurança i són per a nosaltres un estímul i un exemple. El seu testimoni ens esperona a viure un cristianisme més fervorós, més fidel, més autèntic.

AGENDA

3r diumenge d'Advent a la Catedral.

Avui a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia del tercer diumenge d'Advent (diumenge de «gaudete») a la Catedral de Sant Llorenç. En la mateixa celebració un grup de joves de la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, rebirà el sagrament de la Confirmació.

Celebració de Nadal al Seminari Conciliar.

Dijous 20 de desembre, a partir de les 20 h. Eucaristia amb Vespres i sopar de Nadal, amb els bisbes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat i tots els seminaristes del Seminari Conciliar.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[Gn 49,1-2.8-10 / Sl 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. ■ Dimarts [Jr 23,5-8 / Sl 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé, Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Dimecres [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25].

Sant Nemesi, mr.; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; sant Urbà V, papa (occità, 1362-1370); sta. Fausta, mare de família mr.; sta. Eva, mare dels humans.

20. ■ Dijous [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Benjamí, patriarca; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Divendres [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i dr. de l'Església, nat a

Nimega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Dissabte [1S 1,24-28 / Sl 15 / Lc 1,46-56]. Sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa; santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg. fund., patrona dels emigrants.

23. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [Mi 5,2-5a / Sl 79 / He 10,5-10 / Lc 1,39-45]. Sant Joan de Kety (1390-1473), prev. de Cracòvia; sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, vg. i mr.

Diumenge III d'Advent (C)

COMENTARI

El cristià, sempre content

El sentit d'aquest diumenge quan ens atansem ja a la celebració del Nadal s'expressa en: *Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem* (1a lectura). *Germans viviu sempre contents en el Senyor; ho repetixo, viviu contents* (2a lectura). I la raó la dona el mateix apòstol: *El Senyor és a prop*.

El motiu de la nostra alegria és la proximitat del Nadal, del naixement del Salvador. És això el que també subratlla la primera lectura: *No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans, el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre com a Salvador poderós. Per això, renova el teu amor... crida de goig*.

És el diumenge *Gaudete*, d'acord amb les paraules del mateix apòstol: *Viviu sempre contents en el Senyor; ho repetixo, viviu contents*. I dona unes raons concretes d'aquesta alegria: *No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies*. El resultat: *la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist*. Pregària, confiança en Déu i com a fruit la pau.

Però l'alegria no ve de fer el que es vulgui sinó de la capacitat de compartir tot el que tenim amb els nostres germans. Això és el que ensenyava Joan en el desert: *Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també amb els altres*. Cal també ser honorats i no exigir més del que és just. És el que recomana als cobradors d'impostos: *No exigiu més del que està establert*. I al guardes: *No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo, accontenteu-vos de la vostra soldada* (evidentment no vol dir que no s'hagi de millorar la pròpia situació si es pot, però no per la força). Aquesta forma d'ensenyar meravellava la gent que es preguntava: *No serà potser el Messies? Malgrat les exigències de la nostra fe, l'Evangeli és sempre bona notícia: Joan anunciava al poble la bona nova*.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Sofonies (So 3,14-18a)

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans; el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

▶ Salm responsorial (Is 12)

R. *Aclama'l ple de goig, perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / «Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és excels.» R.

Canteu al Senyor, que ha fet coses glòries. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig / perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,4-7)

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repetixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així, la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 3,10-18)

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres.» Entre els qui anaven a fer-se batejar hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: «I nosaltres, mestre, què hem de fer?» Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert.» Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?» Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; accontenteu-vos de la vostra soldada.» La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga.» Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

▶ Lectura de la profecia de Sofonías (Sof 3,14-18a)

Alégrate hija de Sió, grita de gozo Israel, regocíjate y disfruta con todo tu ser, hija de Jerusalén. El Señor ha revocado tu sentencia, ha expulsado a tu enemigo. El rey de Israel, el Señor, está en medio de ti, no temas mal alguno. Aquel día se dirá a Jerusalén: «¡No temas! ¡Sió, no desfallezcas!». El Señor tu Dios está en medio de ti, valiente y salvador; se alegra y goza contigo, te renueva con su amor; exulta y se alegra contigo como en día de fiesta.

▶ Salmo responsorial (Is 12)

R. *Gritad jubilosos, porque es grande en medio de ti el Santo de Israel.*

«Él es mi Dios y Salvador: / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación». / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

«Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso». R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sió, / porque es grande en medio de ti el Santo de Israel. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,4-7)

Hermanos: Alegraos siempre en el Señor; os lo repito, alegraos. Que vuestra medida la conozca todo el mundo. El Señor está cerca. Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 3,10-18)

En aquel tiempo, la gente preguntaba a Juan: «Entonces, ¿qué debemos hacer?». Él contestaba: «El que tenga dos túnicas, que comparta con el que no tiene; y el que tenga comida, haga lo mismo». Vinieron también a bautizarse unos publicanos y le preguntaron: «Maestro, ¿qué debemos hacer nosotros?». Él les contestó: «No exijáis más de lo establecido». Unos soldados igualmente le preguntaban: «Y nosotros, ¿qué debemos hacer?». Él les contestó: «No hagáis extorsión ni os aprovechéis de nadie con falsas denuncias, sino contentaos con la paga». Como el pueblo estaba expectante, y todos se preguntaban en su interior sobre Juan si no sería el Mesías, Juan les respondió dirigiéndose a todos: «Yo os bautizo con agua; pero viene el que es más fuerte que yo, a quien no merezco desatarle la correa de sus sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego; en su mano tiene el bieldo para aventar su paja, reunir su trigo en el granero y quemar la paja en una hoguera que no se apaga». Con estas y otras muchas exhortaciones, anunciaba al pueblo el Evangelio.